

Таралежътъ спи сжщо непробудно. Слѣдъ като цѣло лѣто неуморно е изтрѣбвалъ насѣкоми, личинки, змии, охлюви и други животни, наесень той почва да си приготвя топло удобно убѣжище. Ако не намѣри затулено мѣсто въ нѣкой храсталакъ, живъ плетъ или коруба, изкопава си съ муцуната и якитѣ нокти дупка, която постила съ сухи листа, мѣхъ и др. Слѣдъ като запуши входоветѣ ѝ съ суха трѣва, той се свива на топка и заспива за прѣзъ цѣлата зима. Чакъ на пролѣтъ, тарлю излиза отъ зимното си жилище и трѣгва на ловъ. Тогава гладътъ го принуждава да излиза и денъ за храна, което прѣзъ лѣтото, той не се рѣшава да прави.

Съ настѣпване на есеньта, прилѣпитѣ се събиратъ по много въ нѣкой хамбаръ, запусѣла къща, кухо дърво или въ тъмна нѣкоя пещера, залавятъ се съ заднитѣ си крака о тавана и увисватъ съ глава надолу. За да имъ бжде по-топло, тѣ се доближаватъ единъ до другъ и се увиватъ съ крилѣтъ, като съ мантия. Така тѣ спятъ цѣлата зима и чакъ когато гората наново облѣче зелената си промѣна, когато полето се разцвѣти и въздуха зазвучи отъ брѣмчението на малки и голѣми насѣкоми, се събуждатъ, разперватъ голѣмитѣ си крилѣ и въ вечерната мрачина литватъ да гонятъ малкитѣ пакошници.

И язовецътъ прави приготовления за по-добро прѣзимуване. Сухата трѣва, листата, мѣхътъ, които ще му послужатъ за зимна постелка, той събира съ прѣднитѣ си лапи, тласка ги подъ корема си, между заднитѣ крака и, така натоваренъ, върви заднишкомъ до входа на лѣговището си, дѣто остава тогава. Слѣдъ това се обръща и тласка съ прѣднитѣ си крака донесения материалъ навжтрѣ въ дупката,